

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4689/05
10.08.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Јевтић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, Управе за ветерину, ради поништаја решења број 323-02-03014/2005-05 од 25.05.2005. године, у предмету накнаде штете, у нејавној седници већа одржаној дана 10.08.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, Управе за ветерину број 323-02-03014/2005-05 од 25. 05. 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијен је тужиочев захтев за накнаду штете настале убијањем 3 (три) крмаче, тежине око 300 кг, 1 (једна) крмача тежине око 250 кг, 20 (двадесет) прасади на сиси тежине око 12 кг, 10 (десет) залучених прасади просечне тежине око 15 кг, 10 (десет) залучених прасади просечне тежине око 18 кг, 19 (деветнаест) товљеника просечне тежине 110 кг. и 5 (пет) товљеника просечне тежине око 70 кг, оболелих од класичне куге свиња, као последица наређене мере, у износу од 391.300,00 динара.

Поднетом тужбом, преко пуномоћника тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче да је тачно да је купио 14 прасица без уверења о здравственом стању, међутим, купио их је од познатих лица код којих у домаћинству ни дан данас није регистрована куга међу животињама. У моменту куповине прасица и увођења истих у своје домаћинство тужилац је већ имао 7 комада оболелих товљеника. Исти товљеници су лечени од стране Ветеринарске станице __. Од купљених 14 прасица, 10 комада нису били вакцинисани, јер су били млади, а 4 комада који су купљени су вакцинисани. Приликом вакцинације вакцинисано је и 6 постојећих товљеника, иако су претходно лечени. Из изјаве приватног ветеринара, кога је ангажовао тужилац, види се да је болест у моменту прегледа од стране овог лица, била присутна само код товљеника, а не и код прасади. По извршеној вакцинацији погоршано је стање товљеника, након чега је један брав угинуо, а након тога угинуло је још 4 прасета и то оних из легла тужиоца и 1 прасе од ново купљених. У моменту када је тужиоцу наложено убијање свих животиња преглед свих није био извршен и није се констатовало које су животиње заражене, а које не, односно није констатовано шта је узрочник куге и како је она доспела у домаћинство тужиоца. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да обавезе туженог на накнаду трошкова овог спора.

У датом одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и целокупних списа предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да се тужилац захтевом од 18. 04. 2005. године обратио туженом органу за накнаду штете у износу од 391.300,00 динара, које је настало убијањем и нешкодљивим уклањањем 3 крмаче тежине око 300 кг, 1 крмаче тежине око 250 кг, 20 прасади на сиси тежине око 12 кг, 10 залучених прасади просечне тежине око 15 кг, 10 залучених прасади просечне тежине око 18 кг, 19 товљеника просечне тежине 110 кг. и 5 товљеника просечне тежине око 70 кг, оболелих од класичне куге свиња, као последица наређене мере, а која мера је наређена решењем Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде РС – Републичка ветеринарска инспекција – Сремски округ, Сремска Митровица број 323-890/2005-05 од 01. 04. 2005. године. Увидом у записник Републичког ветеринарског инспектора надлежног за подручје општине Сремска Митровица број А063970 од 28. 03. 2005. године констатовано је да је тужилац купио 14 свиња и то без уверења о здравственом стању и увео их у своје двориште, што указује да је купио животиње, непознатог порекла и здравственог стања, без уверења о здравственом стању животиња, што је обавеза према члану 19. став 6. Закона о здравственој заштити ("Службени гласник РС" број 37/91). Код сваког новог увођења пошлук животиња власник је морао да извести подручно надлежног ветеринарског инспектора у моменту приспећа животиња, како прописује члан 23. истог Закона, а у циљу извршења обавезе ветеринарске инспекције прегледа животиња и да оспорава законитост решења унутрашњим правима и

обавезног ветеринарско-санитарни прегледа пошиљке и да спроведе карантин у унутрашњем промету, у складу са чланом 21. што није учињено. Подносилац захтева није урадио вакцинацију свих свиња у свом дворишту против нарочито опасне заразне болести класичне куге свиња, а програмом мера здравствене заштите животиња у Републици Србији за 2002, 2003, 2004. годину ("Службени гласник РС" број 41/02), прецизирано је да у индивидуалном сектору све животиње чим наврше 60 дана старости морају бити одмах вакцинисане, а потом и ревакцинисане након месец дана од прве вакцинације и то све у циљу одржавања сталног имунолошког статуса код животиња и спречавања појаве ове нарочито опасне заразне болести.

Врховни суд Србије налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово због тога што се тужени орган у образложењу оспореног решења позива на записник Републичког ветеринарског инспектора надлежног за подручје општине Сремска Митровица број А063970 од 28. 03. 2005. године, као на одлучну и утврђену чињеницу, а који се налази у списима. Међутим, исти је нејасан и неразумљив, јер је нечитко написан, због чега се не може утврдити његов садржај, а нарочито чињеница да ли је до појаве болести дошло пропустом тужиоца или Ветеринарске станице која је вакцинисала већ оболеле животиње. Поред наведеног, тужени орган приликом доношења решења, није ценио изјаву ветеринара из Ветеринарске станице у "АА" из __ од 20. 06. 2005. године, на коју указује тужилац, а која се такође налази у списима, што је био дужан да учини будући да се ради о правно значајној чињеници у датом случају.

По оцени суда основано тужилац тужбом оспорава правилност решења туженог органа. Ово стога што према стању у списима предмета и разлозима оспореног решења произлази да је у проведеном поступку учињена битна повреда поступка из члана 192. став 1. и члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" број 33/97 и 31/2001), због којих повреда поступка се не може утврдити да ли је чињенично стање у управном поступку правилно и потпуно утврђено, а тиме је доведена у сумњу и правилна примена материјалног права.

Захтев за накнаду трошкова спора је неоснован јер је чл. 60. ЗУС-а прописано да у управним споровима странка сноси своје трошкове.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу одредбе члана 41. став 2, а у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку тужени ће донети другу на закону засновану одлуку, тако што ће отклонити повреде поступка на које је указано овом пресудом, с тим што су примедбе и правно схватање суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 10. 08. 2006. године, У. 4689/05

Записничар Председник већа – судија

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ